

КАКВО ЗНАЧИ СМИСЪЛ

С МИСЪЛ. Нещо обяснено, създадено, формирано, разформирано, моделирано с мисъл от ума. Всяко нещо, в което има вложена мисъл, го дефинирам като смислено. Идеите, конструкциите, картините, снимките, самите мисли са смислени. Нещата, в които не виждам или не проумявам как е вложена мисъл по моите си критерии, наричам безсмислени.

Големия Вселенски замисъл не съществува, защото ние сме мислителите. Но мислите не са създатели на друго, освен на фантазии и илюзии. Да, хората са създали и комфортен свят, който подсигурава увереността ни, че с мисъл градим света. И какво сме изградили с мисъл, което не сме изкопирали наготово от вече създадената природа? Панелни блокове, заводи за пластмаса, автомобили, космически совалки. Всичко, което човек създава с ума си е пример за моделираната ни мисъл, с която копираме от природата. От простичките ежедневни дела, до обучението и специализацията ни като полезна обществена единица за изграждането на "един по-добър свят". За създаване на лукс и комфорт.

Природата не е подчинена на дефиницията на ума за смисленост. Затова просто я наричаме свършена. Всичко, което "създаваме" е на базата на вече съществуващия ресурс, който само черпим, като влагаме мисълта си и го преработваме във смислен според собствените си представи и това наричаме прогрес. Ето по този начин огромни гори се превръщат в модерни мебели, в тоалетна хартия, в дърва за огрев. Смиस्या е потребителския ресурс на човека. Той изразява търсенето на ума да се обработи постъпващата информация до удобна за ползване, със лепната етикетче – смислена, ползотворна. Защото ума все си търси изгодата.

И всяко нещо, в което човека е неспособен да прозре мисълта на създаването му, естествено бива дефинирано като лишено от смисъл или като свършено. То не се вписва в неговия моделиран свят. А тези неща, които не си намират място биват преработени или игнорирани или издигнати в култ.

Но няма как да игнорираме живота. А пък живота не се вписва в ничии представи за смисъл и в никоя мисъл не се вписва живота.

Създадени сме без смисъл, без замисъл. И докато се опитваме чрез мисъл да разберем защо живеем, ще си философстваме и ще градим светлото бъдеще. Ще си го представяме и ще си го правим каквото си го искаме. Но противоречието няма да изчезне – има ни и не можем да намерим смисъла на живота и смъртта. Остава самото действие на създаването, като очевиден пример, че живота се случва в движение. Необяснено и необяснимо действие, подчинено на еволюцията на индивида, дарен със процеса на създаването на нов човек.

Ума е противник на еволюцията. Той слага спирачката само защото не може да си обясни смисъла да прави нещо безсмислено. Защото оставяйки се да прави нещата, които излизат от осмисленото му поле, повърхностния контрол над изградената илюзия отпада. Инерцията в живота бива прекратена и на ума бива съобщено че е инструмент на живота, потребител. Живота се случва въпреки ума. Това води до усещане за безтегловност и страх от срещата със истинската отговорност във живота и във смъртта. Страх от срещата на ума със АЗА.

Досега живях с идеята че ума и аза взаимно се изключват. Но само ума ми се опитва да изключва аза. Всъщност сме свързани заедно – тяло, ум-душа и дух в едно. Ръководител на живота е тази част от мен, на която съм делегирала правата да се ползва от потенциала ми. Докогато търпя, докогато оставям ума и душата ми да ръководят живота ми, ще търся смисъла във всяко нещо. Ще обяснявам и ще си изяснявам всичко. Но неизбежно вървя към детрониране на царицата. Защото за аза ми няма величие и нищожество, няма смисъл и безсмислие. За него не е нужно да замествам привидяните минуси с измислените плюсове. За аза ми няма ползи и загуби. Аза е живота и смъртта, без обяснения и без смисъл.